

MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI

Anul 174 (XVIII) — Nr. 366

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 26 aprilie 2006

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 182 din 2 martie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004	1-3		
Decizia nr. 257 din 14 martie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (4) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004	3-5		
		HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
		454.	— Hotărâre pentru aprobarea hotărârilor cuprinse în Protocolul Sesiunii a XVII-a a Comisiei hidrotehnice româno-ungare, semnat la Oradea la 2 februarie 2006 5
			ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE
		85.	— Ordin al președintelui Comisiei Naționale pentru Controlul Activităților Nucleare pentru aprobarea Ghidului privind protecția instalațiilor nucleare împotriva unui sabotaj din interior 6-8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 182

din 2 martie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004

Ioan Vida — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocaru — judecător
Constantin Doldur — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Petre Ninosu — judecător
Ion Predescu — judecător
Antonia Constantin — procuror
Cristina Cătălina Turcu — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Muzeul Județean de Istorie și Artă din Zalău în Dosarul

nr. 17.397/2005 al Curții de Apel Cluj — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde, pentru autorul excepției, consilier juridic Oliviu Puie, cu delegație la dosar, lipsind cealaltă parte, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul pe fond.

Reprezentantul autorului excepției solicită admiterea excepției de neconstituționalitate. În acest sens arată, în esență, că, potrivit art. 73 alin. (3) lit. k) din Constituție, materia contenciosului administrativ este reglementată prin lege organică, respectiv prin Legea nr. 554/2004. Totodată, conform art. 126 alin. (6) din Legea fundamentală, controlul legalității actelor administrative se face doar pe calea contenciosului administrativ, iar prin Decizia nr. 293 din

1 iulie 2004 Curtea Constituțională a statuat că „dispozițiile constituționale trebuie interpretate restrictiv“. Așa fiind, dispozițiile art. 5 alin. (2) din Legea nr. 554/2004 adaugă la prevederile constituționale ale art. 126 alin. (6), încălcând totodată și dreptul de acces la un tribunal specializat, adică la o instanță de contencios administrativ.

Reprezentantul autorului excepției depune concluzii scrise la dosar.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, arătând că soluția legislativă criticată a mai fost supusă controlului de constituționalitate prin deciziile nr. 78 din 26 februarie 2004 și nr. 135 din 23 aprilie 2002, Curtea statuând că aceasta nu contravine prevederilor constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 7 noiembrie 2005, **Curtea de Apel Cluj – Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004**, excepție ridicată de Muzeul Județean de Istorie și Artă din Zalău într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului declarat împotriva unei sentințe civile prin care s-a respins excepția de nelegalitate a unei decizii aparținând Curții de Conturi.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 5 alin. (2) din Legea nr. 554/2004 contravin prevederilor art. 21 și ale art. 126 alin. (6) din Constituție, precum și ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În acest sens, arată că prin textul de lege criticat „legiuitorul organic a instituit [...] excepția prin care nu pot fi atacate pe calea contenciosului administrativ actele administrative pentru modificarea sau desființarea cărora se prevede, prin lege organică, o altă procedură judiciară“, adăugând astfel „o nouă excepție la cele stabilite expres și limitativ“ prin dispozițiile art. 126 alin. (6) din Constituție. Cu privire la acest aspect, arată autorul excepției, Curtea Constituțională a statuat prin Decizia nr. 293 din 1 iulie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 702 din 4 august 2004, că „dispozițiile constituționale trebuie interpretate restrictiv, orice altă excepție reprezentând o adăugare la Constituție, nepermisă de caracterul suprem al acesteia și de preeminența sa în raport cu ansamblul legislației infraconstituționale“.

Așa fiind, autorul excepției apreciază că „unica formă de control judiciar al actelor administrative este instanța de contencios administrativ, cu excepțiile expres și limitativ prevăzute de legiuitorul constituant derivat, nefiind permisă nici o altă cale judiciară de atac pentru verificarea legalității actului administrativ“.

Curtea de Apel Cluj – Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că „această prevedere nu aduce atingere principiului liberului acces la justiție, având în vedere că aceste acte se pot ataca la instanța judecătorească competentă potrivit unei proceduri speciale, iar nu potrivit procedurii stabilite prin Legea nr. 554/2004“, și, „prin urmare, accesul liber la justiție este garantat pentru orice act administrativ, procedura de judecată fiind însă diferită în funcție de natura actului“.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 5 alin. (2) din Legea nr. 554/2004 sunt neconstituționale. În acest sens arată, în esență, că „prevederile potrivit cărora nu pot fi atacate pe calea contenciosului administrativ actele administrative pentru modificarea sau desființarea cărora se prevede, prin lege organică, o altă procedură judiciară contravin regulii constituționale“ cuprinse în art. 126 alin. (6), întrucât actele administrative la care se referă textul de lege criticat nu se regăsesc printre excepțiile prevăzute în mod expres de Constituție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile reprezentantului autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2) și ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 5 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, potrivit cărora „*Nu pot fi atacate pe calea contenciosului administrativ actele administrative pentru modificarea sau desființarea cărora se prevede, prin lege organică, o altă procedură judiciară*“.

Textele constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 21, privind accesul liber la justiție, și ale art. 126 alin. (6), privind garantarea controlului judecătoresc al actelor administrative ale autorităților publice, pe calea contenciosului administrativ, cu excepția celor care privesc raporturile cu Parlamentul, precum și a actelor de comandament cu caracter militar.

Autorul excepției de neconstituționalitate invocă totodată în susținerea acesteia și prevederile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

Textul de lege criticat nu sustrage în mod absolut controlului judecătoresc actele administrative la care se referă, întrucât în mod evident actele administrative respective sunt supuse prin prevederile de lege criticate unei alte proceduri judiciare, deci controlul lor judecătoresc se realizează potrivit altei proceduri stabilite prin lege organică. Or, atât textul art. 21 din Constituție, cât și dispozițiile art. 6 și 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale stabilesc dreptul de acces al cetățeanului la o instanță judecătorească pentru apărarea drepturilor, a libertăților sau intereselor sale legitime, fără a preciza sau a limita acest acces numai la calea contenciosului administrativ. Așa fiind, nu se poate reține critica de neconstituționalitate referitoare la încălcarea dispozițiilor art. 21 din Constituție și ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

În ceea ce privește invocarea încălcării dispozițiilor art. 126 alin. (6) din Constituție, Curtea constată că textul constituțional nu este încălcat, deoarece acesta se limitează numai la reglementarea constituțională a garantării controlului judecătoresc al actelor administrative ale autorităților publice pe calea contenciosului administrativ, de la care fac excepție în mod absolut numai două categorii de acte, cele de comandament cu caracter militar și cele

care privesc raporturile cu Parlamentul, care prin natura lor nu sunt supuse sub nici o formă controlului judecătoresc.

Or, în cauză, Curtea observă că se pune problema „unui recurs paralel” pentru contestarea în justiție a actelor Curții de Conturi, procedură prevăzută de Legea nr. 94/1992, cu modificările ulterioare, iar nu a unei excepții absolute de la controlul judecătoresc reglementat de textul constituțional al art. 126 alin. (6).

Totodată, Curtea reține că legislația noastră prevede și alte cazuri de „recurs paralel” împotriva unor acte administrative, un exemplu în acest sens constituindu-l regimul contestării actelor administrative de constatare și sancționare a contravențiilor.

De altfel, Curtea observă că în acest spirit sunt și reglementările cuprinse în alte texte constituționale.

Astfel, art. 52 alin. (1) și (2) din Constituție prevede îndreptățirea persoanei vătămate într-un drept al său ori într-un interes legitim, de o autoritate publică sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, de a obține recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim, anularea actului și repararea pagubei. Curtea constată că acest text se referă la îndreptățirea persoanei vătămate, în general, de a se adresa justiției atât pe calea contenciosului administrativ, cât și pe cea a „recursului

paralel”. Alin. (2) al art. 52 precizează că atât condițiile, cât și limitele exercitării acestui drept se stabilesc prin lege organică, dispoziție care trebuie corelată și cu partea finală a textului criticat din Legea nr. 554/2004.

Mai mult decât atât, Curtea reține că, în ceea ce privește litigiile rezultate din activitatea Curții de Conturi, art. 140 alin. (1) teza a doua din Constituție prevede că acestea „se soluționează de instanțele judecătorești specializate”.

În sfârșit, în ceea ce privește invocarea de către autorul excepției a Deciziei Curții Constituționale nr. 293 din 1 iulie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 702 din 4 august 2004, prin care s-a constatat neconstituționalitatea prevederilor art. 2 lit. a) teza a treia partea întâi din Legea nr. 29/1990, și deci abrogarea lor ca efect al art. 154 alin. (1) din Constituție, Curtea constată că dispoziția respectivă se referea la exceptarea de la „posibilitatea atacării în justiție” a actelor administrative referitoare la siguranța internă și externă a statului, ceea ce nu are nici o legătură cu situația la care se referă excepția ridicată în prezentul dosar, în care este în discuție existența „recursului paralel”, deci a unei căi de atac în justiție a actului administrativ conform unei alte proceduri decât cea a contenciosului administrativ.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Muzeul Județean de Istorie și Artă din Zalău în Dosarul nr. 17.397/2005 al Curții de Apel Cluj — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 2 martie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 257

din 14 martie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (4) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Mihaela Cârstea	— procuror
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (4) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată

de Societatea Comercială „Minibus” — S.R.L. din Iași în Dosarul nr. 5.393/2005 al Curții de Apel Iași — Secția de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent informează completul de judecată că la dosar autorul excepției și părțile Consiliul Local al Municipiului Iași și primarul municipiului Iași au depus concluzii scrise.

Președintele constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul pe fond.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 7 noiembrie 2005, **Curtea de Apel Iași — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (4) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Minibus” — S.R.L. din Iași într-o cauză având ca obiect recursul împotriva încheierii prin care s-a dispus suspendarea unui act administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 14 alin. (4) din Legea nr. 554/2004 aduc atingere prevederilor art. 16 și 21 din Constituție. În acest sens arată că „poziția preferențială de care se bucură autoritățile publice locale — prin recunoașterea puterii executorii a actelor emise de acestea — reclamă o protecție egală a drepturilor încălcate prin emiterea acestor acte”, motiv pentru care „pentru a asigura o poziție de egalitate și un tratament juridic echitabil s-a recunoscut persoanei implicate dreptul de a ataca actul și de a solicita suspendarea executării acestuia până la soluționarea definitivă a litigiului”. Așa fiind, apreciază autorul excepției, „recunoașterea în favoarea autorității administrative a dreptului la recurs împotriva sentinței prin care s-a dispus suspendarea actului nelegal înfrânge egalitatea de tratament a persoanelor și principiul potrivit cu care nimeni nu este mai presus de lege”. Totodată, „se înfrânge însăși rațiunea legii contenciosului administrativ privind realizarea efectivă a protecției cetățeanului față de actele nelegale ale autorităților, golindu-se de conținut principiul constituțional privind liberul acces la justiție pentru apărarea unui drept, precum și dreptul la un proces echitabil și într-un timp rezonabil”.

Curtea de Apel Iași — Secția de contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 14 alin. (4) din Legea nr. 554/2004 sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2) și ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 14 alin. (4) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, care au următorul cuprins: *„Încheierea sau, după caz, sentința prin care se pronunță suspendarea este executorie de drept. Ea poate fi atacată cu recurs în termen de 5 zile de la pronunțare”*.

Textele constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 16 și 21. În realitate, astfel cum rezultă din motivarea excepției, autorul acesteia se referă la textele constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi și ale art. 21 alin. (1), (2) și (3) privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

Critica de neconstituționalitate constă, în esență, în susținerea că „recunoașterea în favoarea autorității administrative a dreptului la recurs împotriva sentinței prin care s-a dispus suspendarea actului nelegal înfrânge egalitatea de tratament a persoanelor” și principiul constituțional privind accesul liber la justiție, precum și dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil.

Curtea observă că, potrivit art. 14 alin. (1) și (2) din Legea nr. 554/2004, cererea de suspendare a actului administrativ poate fi introdusă „în cazuri bine justificate și pentru prevenirea unei pagube iminente”, iar instanța are obligația de a soluționa cererea de urgență, cu citarea părților. Suspendarea actelor administrative reprezintă totodată o situație de excepție, întrucât acestea se bucură de prezumția de legalitate.

Așa fiind, nu poate fi reținută critica privind încălcarea prevederilor art. 21 alin. (1), (2) și (3) din Constituție, deoarece părțile beneficiază de toate garanțiile unui proces echitabil, inclusiv în ceea ce privește soluționarea cererii de suspendare a actelor administrative și a recursului împotriva soluției de suspendare a acestor acte.

Curtea constată că textul de lege criticat, potrivit căruia legiuitorul a recunoscut autorității administrative emitente dreptul de a declara recurs în 5 zile de la pronunțare împotriva încheierii sau sentinței judecătorești prin care s-a dispus suspendarea actelor administrative, nu aduce atingere prevederilor art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție, întrucât acestea consacră egalitatea în drepturi a cetățenilor, iar nu egalitatea între cetățeni și autoritățile publice. Totodată, textul de lege criticat este în acord cu prevederile art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege, și cu cele ale art. 129 din Legea fundamentală, în conformitate cu care împotriva hotărârilor judecătorești părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (4) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Societatea Comercială „Minibus” — S.R.L. din Iași în Dosarul nr. 5.393/2005 al Curții de Apel Iași — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 martie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru aprobarea hotărârilor cuprinse în Protocolul Sesiunii a XVII-a a Comisiei hidrotehnice româno-ungare, semnat la Oradea la 2 februarie 2006

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 20 din Legea nr. 590/2003 privind tratatele,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se aprobă hotărârile*) cuprinse în Protocolul Sesiunii a XVII-a a Comisiei hidrotehnice româno-ungare, semnat la Oradea la 2 februarie 2006, pentru aplicarea Acordului dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Ungare privind colaborarea pentru protecția și utilizarea durabilă a apelor de frontieră, semnat la Budapesta la 15 septembrie 2003 și aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 577/2004.

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:

Ministrul mediului și gospodăririi apelor,

Sulfina Barbu

p. Ministrul afacerilor externe,

Anton Niculescu,

secretar de stat

p. Ministrul integrării europene,

Adrian Ciocănea,

secretar de stat

București, 5 aprilie 2006.

Nr. 454.

*) Hotărârile se publică ulterior în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 366 bis abonament din 26 aprilie 2006 care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

GVERNUL ROMÂNIEI

COMISIA NAȚIONALĂ PENTRU CONTROLUL ACTIVITĂȚILOR NUCLEARE

ORDIN

pentru aprobarea Ghidului privind protecția instalațiilor nucleare împotriva unui sabotaj din interior

În conformitate cu prevederile Legii nr. 111/1996 privind desfășurarea în siguranță a activităților nucleare, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și ale Hotărârii Guvernului nr. 1.627/2003 privind aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Comisiei Naționale pentru Controlul Activităților Nucleare, cu modificările ulterioare, în baza art. 5 din Legea nr. 111/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Comisiei Naționale pentru Controlul Activităților Nucleare emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Ghidul privind protecția instalațiilor nucleare împotriva unui sabotaj din interior, prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 3. — Prezentul ordin intră în vigoare în termen de 30 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 4. — Direcția materiale speciale va duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Președintele Comisiei Naționale pentru Controlul Activităților Nucleare,
Vilmos Zsombori

București, 28 martie 2006.
Nr. 85.

ANEXĂ

G H I D

privind protecția instalațiilor nucleare împotriva unui sabotaj din interior

1. Domeniu

Art. 1. — Prezentul ghid este folosit de titularul de autorizație ca bază pentru evaluarea măsurilor de protecție ce vor trebui luate de către acesta, din punctul de vedere al construcției și al problemelor tehnice, administrativ-organizatorice și de personal, împotriva sabotajelor din partea persoanelor cu drept de acces.

2. Principii

Art. 2. — Se consideră că amenințarea poate proveni din interiorul instalațiilor nucleare, din partea unui angajat cu drept de acces (aflat în orice funcție) care deține informații despre tipul materialelor nucleare, despre cantitatea și amplasarea acestora, despre echipamentele vulnerabile din punctul de vedere al securității nucleare și despre caracteristicile sistemului de protecție fizică și folosește mijloace auxiliare disponibile.

Art. 3. — Se ia în considerare posibilitatea existenței unei cooperări între persoana cu drept de acces și una sau mai multe persoane din exteriorul instalației nucleare. Persoana cu drept de acces poate acționa din următoarele motive: ideologice, avantaje financiare, intimidare, constrângere, șantaj.

3. Obiective

Art. 4. — Obiectivele privind protecția instalațiilor nucleare împotriva unui sabotaj din interior:

— reducerea la minimum a riscurilor privind tentativele de sustragere a materialelor nucleare sau de sabotaj de către persoanele cu drept de acces în instalația nucleară;

— descoperirea la timp a sustragerii unor cantități relevante de materiale nucleare sau de materiale radioactive (chiar și sustragerea repetată a unor cantități mici);

— localizarea și recuperarea în cel mai scurt timp a materialelor nucleare sau a materialelor radioactive sustrate;

— împiedicarea acțiunilor de sabotaj care ar conduce la eliberarea unor cantități importante de produși radioactivi în mediu. Descoperirea acțiunilor trebuie făcută încă din faza de inițiere, astfel încât, în cazul în care sabotajul nu poate fi împiedicat, să poată fi luate măsurile necesare pentru a reduce la minimum consecințele radiologice;

— împiedicarea acțiunilor de sabotaj asupra echipamentelor cu impact în securitatea nucleară;

— protejarea bazelor de date împotriva distrugerii neautorizate și împotriva sustragerii de informații clasificate.

Art. 5. — Sistemul de evidență a materialelor nucleare trebuie să furnizeze valori exacte pentru materialele nucleare aflate în inventar, care să conducă la depistarea la timp a sustragerii acestora.

Art. 6. — Înregistrările contabile obținute în urma aplicării sistemului de garanții nucleare trebuie utilizate în scopul descoperirii unei sustrageri de materiale nucleare.

4. Cerințe generale

Art. 7. — Titularul de autorizație trebuie să ia măsurile necesare pentru a se descoperi din timp orice încercare de furt sau de sabotaj din partea persoanelor cu drept de acces.

Art. 8. — Titularul de autorizație trebuie să asigure protecția fizică a materialelor nucleare, inclusiv împotriva sabotării de către persoanele cu drept de acces.

Art. 9. — Titularul de autorizație trebuie să stabilească și să adopte măsurile necesare pentru a reduce la minimum riscurile privind tentativele de sustragere a materialelor nucleare sau/și de sabotaj al diferitelor echipamente, în funcție de caracteristicile instalației nucleare și de amplasamentul acesteia.

Art. 10. — Titularul de autorizație trebuie să aibă în vedere faptul că numai pentru combustibilul nuclear există posibilitatea producerii masei critice. În măsura în care este posibilă o sustragere de combustibil nuclear, aceste cantități vor fi concretizate în funcție de instalația nucleară.

Art. 11. — Detecția oricărei intruziuni trebuie realizată la nivelul barierelor fizice care înconjoară zona protejată. Ambele părți ale perimetrului zonei protejate trebuie prevăzute cu iluminare suficientă pentru o supraveghere cât mai bună și o evaluare cât mai exactă a situației, în cazul în care se constată intenția unei intruziuni în zona protejată.

Art. 12. — Sustragerea combustibilului nuclear în cantități mici este posibilă numai în zonele în care pastilele de combustibil sunt manevrate liber sau sunt depozitate în containere metalice. Timpul necesar pentru a procura pe această cale o cantitate relevantă este însă foarte mare. Prin măsurile de siguranță luate trebuie să se poată descoperi la timp o asemenea situație.

Art. 13. — Titularul de autorizație trebuie să ia măsuri pentru ca persoanele cu drept de acces să nu poată acționa în ceea ce privește eliberarea unor cantități substanțiale de materiale radioactive în împrejurimi, precum și în ceea ce privește o posibilă sustragere a unor cantități relevante de combustibili nucleari HEU.

Art. 14. — Titularul de autorizație trebuie să gestioneze cu prudență accesul în zonele vitale pentru persoanele care au antecedente legate de consumul de alcool sau de droguri.

Art. 15. — Pentru stațiile de tratare a deșeurilor radioactive, manipularea închiderilor tehnice de aerisire a respectivelor instalații nucleare poate duce la concentrarea efluenților radioactivi în interiorul instalației nucleare.

5. Măsuri

Art. 16. — Accesul în zonele protejate și în zonele vitale va fi permis numai persoanelor cu drept de acces.

Art. 17. — Accesul în instalațiile nucleare al persoanelor depistate pozitiv la controlul cu alcoolscopul este interzis.

Art. 18. — Măsurile de control necesare vor fi convenite în funcție de amenințările posibile pentru instalația

respectivă, prevăzute în documentul „Amenințarea — bază de proiect”, emis de Autoritate.

Art. 19. — Toate autovehiculele, persoanele, bagajele și coletele care intră sau care ies în/din zona protejată și zona vitală trebuie controlate prin mijloace specifice, conform procedurilor întocmite de titularul de autorizație și aprobate de Autoritate.

Art. 20. — În vederea prevenirii introducerii unor scule, materiale explozive, arme sau dispozitive care ar putea fi folosite pentru sabotaj, toate autovehiculele, persoanele, bagajele și coletele se controlează prin mijloace specifice.

Art. 21. — Persoanele cu drept de acces în zonele protejate sau în zonele vitale ale unei instalații nucleare sunt numai cele care posedă permise sau ecusoane speciale, înregistrate corespunzător.

Art. 22. — Permisele speciale de acces în zonele protejate vor fi eliberate numai persoanelor ale căror sarcini de serviciu impun prezența în aceste zone.

Art. 23. — Accesul în zonele protejate va fi permis numai după controlul permisului sau ecusonului de acces și după identificarea persoanei cu drept de acces individual.

Art. 24. — Titularul de autorizație trebuie să obțină pentru toate persoanele care urmează să desfășoare activități profesionale, cu caracter permanent sau temporar, în punctele de lucru vitale din cadrul instalațiilor nucleare sau care au acces la documentele cu caracter secret avizul organelor competente privind siguranța națională, conform prevederilor art. 9 alin. (5) din Legea nr. 111/1996 privind desfășurarea în siguranță a activităților nucleare, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 25. — Vor fi stabilite pentru fiecare instalație nucleară zonele vitale în care:

- combustibilul nuclear este utilizat sau depozitat într-o formă în care poate fi sustras de către o persoană cu drept de acces;

- sunt instalate sisteme și utilaje pentru protejarea materialelor nucleare și radioactive, precum și sisteme de împiedicare și neutralizare a atacurilor;

- sunt instalate echipamente;

- sunt deținute bazele de date și informații secrete de stat.

Art. 26. — Zonele vitale se vor stabili avându-se în vedere clasificarea materialelor nucleare în concordanță cu prevederile art. 61 din Normele de protecție fizică în domeniul nuclear, aprobate prin Ordinul președintelui Comisiei Naționale pentru Controlul Activităților Nucleare nr. 382/2001, fluxul tehnologic și, după caz, elementele de construcție.

Art. 27. — Zonele vitale trebuie să asigure detecția intruziunii prin senzori adecvați și întârzierea pătrunderii în interior prin bariere fizice corespunzătoare.

Art. 28. — Zonele vitale nu trebuie să se afle în apropierea drumurilor publice.

Art. 29. — Toate punctele potențiale de acces trebuie asigurate în mod corespunzător. Ieșirile de urgență și

ferestrele trebuie asigurate și prevăzute cu dispozitive de alarmare pentru detectarea oricărei intruziuni.

Art. 30. — Sistemul de înregistrare a accesului trebuie să permită în orice moment identificarea persoanelor care sunt sau au fost prezente în zonele protejate și în zonele vitale (în ultima lună) și ce activitate desfășoară sau au desfășurat (de exemplu, sarcinile de serviciu).

Art. 31. — Persoanele vor fi controlate înainte de intrarea lor în zonele protejate ale instalației nucleare pentru prevenirea introducerii unor scule, materiale explozive, arme sau dispozitive ce ar putea fi folosite pentru sabotaj sau deplasare neautorizată de materiale nucleare.

Art. 32. — Titularul de autorizație va lua măsuri astfel încât manipulările sau deplasările neautorizate ale echipamentelor importante din punctul de vedere al securității nucleare să fie împiedicate, îngreunate (de exemplu, eliberarea cartelelor de acces, sistemul de chei) sau cel puțin identificate din timp (de exemplu, autoanunțarea, supravegherea de la distanță, montarea de sigilii din plumb sau sigilii).

Art. 33. — În cazul părăsirii zonelor vitale și la părăsirea zonei protejate, se va efectua controlul persoanelor și al materialelor pentru a se preveni sustragerea de materiale nucleare.

Art. 34. — Titularul de autorizație trebuie să ia măsurile potrivite tehnice și/sau administrativ-organizatorice care să împiedice sustragerea repetată de cantități mici de combustibil nuclear. Aceste măsuri vor fi stabilite pe baza unei analize a instalației.

Art. 35. — Titularul de autorizație trebuie să prevadă măsuri care să împiedice sau să întârzie colaborarea din interior a unei persoane cu drept de acces cu persoane care efectuează o „intervenție în forță” din exterior.

Art. 36. — Măsurile prevăzute la art. 35 trebuie să întârzie adversarul suficient timp, astfel încât personalul de protecție fizică să poată asigura, dacă este cazul, măsuri compensatorii pentru menținerea eficienței barierei ce închide zona interioară de protecție.

Art. 37. — Personalul și echipamentele necesare pentru detecția, evaluarea, întârzierea și neutralizarea adversarului trebuie să fie active 24 de ore din 24.

6. Definiții:

a) *Amenințarea — bază de proiect* — documentul emis de Autoritate pentru fiecare instalație în scopul definirii caracteristicilor adversarului probabil, împotriva căruia va fi conceput și dimensionat sistemul de protecție fizică;

b) *instalație nucleară:*

— orice reactor nuclear, cu excepția aceluia cu care este echipat un mijloc de transport maritim ori aerian spre a fi folosit ca sursă de putere, dacă este pentru propulsie sau în orice alt scop;

— orice uzină care folosește combustibil nuclear pentru producerea de materiale nucleare, inclusiv orice uzină de retratare a combustibilului nuclear iradiat;

— orice instalație în care sunt stocate materiale nucleare, cu excepția depozitărilor în vederea transportului de materiale nucleare. Instalațiile nucleare aparținând unui singur operator, care se află pe același amplasament, vor fi considerate o singură instalație nucleară;

c) *material nuclear* — orice materie primă nucleară și orice material fisionabil special;

d) *sabotaj* — orice act premeditat îndreptat împotriva unei instalații nucleare sau unui material nuclear în folosință, depozitare sau transport, care poate pune direct ori indirect în pericol sănătatea sau siguranța personalului, populației și mediului înconjurător prin expunerea la radiații ori eliberarea substanțelor radioactive;

e) *zonă protejată* — zonă supravegheată în permanență de personalul de pază și/sau prin mijloace tehnice, înconjurată de o barieră fizică și cu un număr limitat de căi de acces controlate;

f) *zonă vitală* — zonă în care se află materiale nucleare, echipamente, dispozitive sau sisteme care pot fi vulnerabile la acțiuni de sabotaj sau de furt.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.U.I. 427282; Atribut fiscal R, IBAN: RO75RNCB5101000000120001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București (alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, tel./fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: Regia Autonomă „Monitorul Oficial”

5 948368 115422